

heder. Naar man har indrømmet, at Forseelserne her kunne være lige saa grove og efter Omstændighederne betydelig grovere end de, som omhandles i Straffelovens § 203, uanset, at der ikke er fremkommet Saar eller flydt Blod, saa er der virkelig heller ikke Grund til her at sætte en anden Bestemmelse. Det er da ogsaa ligegyldigt, hvorvidt denne Fare kan siges at være hyppigere eller sjældnere til Stede, thi man kan ikke benægte, at hvor man har med saadanne Folk at gøre, kan man vel tænke sig, at den privat fornærmede, som fremsætter Begæring om, at Baatalen maa frasaltes, kan være kuffet dertil med Trusler, og dette kunde ikke ske, naar det staar i Domstolens Magt at sige: Ja, men vi ville ikke gaa ind paa, at Sagen falder bort; dertil er den alt for grov. Vil man overhovedet ved offentlige Sager — altsaa Sager, hvor det gælder om ikke blot den enkeltes, men om Samfundets Interesse — give den privat fornærmede en Stemme med, er det naturligt at blive i det Spor, som er givet i Straffelovens § 203, saaledes altsaa, at det ikke udelukkende beror paa den privat forurettede, men at Domstolene saa et Ord at sige med. Jeg vilde for øvrigt ikke have noget at sige imod en Bestemmelse her, der blev ændret saaledes, som jeg her har udviklet. — Hvad Endringsforslag Nr. 4 angaar, har jeg intet at erindre imod, at § 2 udgaar. — I Endringsforslag Nr. 5 til § 3 har man som Betingelse for Anvendelse af Tvangsarbejde som Straf opstillet baade, at Handlingen skal vidne om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremførd, og at den paagældende tidligere er straffet for Vold, der ses at være udøvet mod sagesløs Person. Det omtales i Motiveringen for dette Endringsforslag, at man har givet Forslaget denne Affattelse for derved at antyde, at det ikke er nødvendigt, at den paagældende tidligere er dømt efter denne Lov; derfor har man brugt det Udtryk, „at han tidligere er straffet for Vold, der ses at være udøvet mod sagesløs Person“. Denne Endring er vistnok fremkommen paa Grund af de Indvendinger, som jeg under Konferencen med Udvalget fremsatte, men jeg ser i Virkeligheden ikke, at der er vundet stort derved. Naar en Person er tiltalt for at have overfaldet sagesløs Person, er det en Uting, at man, for at bestemme Straffen, skal være nødt til at optage tidligere Straffesager, under hvilke han er bleven dømt, og muligvis anstille en fornyet Undersøgelse for at se, hvorvidt Handlingen har været udøvet mod sagesløs Person. Dette er ikke videre praktisk. Er han en Gang bleven dømt og paa en Tid, da dette Spørgsmaal

ikke laa for eller kom for, vil det dog være temmelig urimeligt, om man af Hensyn til Straffens Art, skulde være nødt til at optage de tidligere Sager for at undersøge, hvorvidt de da stedfundne Volds handlinger have været udøvede mod sagesløse Personer. Men det, som efter min Mening er Hovedsagen, er dog, at det er aldeles urimeligt som Betingelse for den her omhandlede Strafs Anvendelse at sætte, at den idømmes som Gentagelsesstraf. Der sættes jo nemlig som første Betingelse, at Handlingen vidner om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremførd, og vidner den enkelte Handling, som er Genstand for Baatalen, om, at den paagældende ikke blot har øvet raa og voldsom Fremførd i dette enkelte Tilfælde, men ogsaa om, at han har Tilbøjelighed dertil, er der virkelig ikke Plads for yderligere Betingelser; saa er det — ja, jeg kan ikke finde et mildere Udtryk — meningsløst, idet mindste set fra Lovgivningens Standpunkt, som Betingelse for den Straf, man indfører netop for Handlinger, som vidne om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremførd, at ville opstille, at den paagældende tidligere har været straffet for lignende Vold. Jeg fremdrager dette saa meget stærkere, fordi det ærede Udvalgs Motiver i Virkeligheden ikke passe til Konklusionen — ja, jeg kan i Øjeblikket ikke finde den paagældende Udtaleselse i Betænkningen og skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa, da det vil tage for lang Tid at lede den op. Sagen er imidlertid altsaa den, at Straffen fastsættes for Handlinger, der vidne om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremførd, altsaa, for at bruge en kort Betegnelse, for de egentlige Voldshandlinger. Det kan jo være praktisk vanskeligt at afgøre, om der blot foreligger en Raahed og Voldsomhed i det enkelte Tilfælde, eller om der foreligger en Handling af den Bestaffenhed, at den vidner om Tilbøjelighed dertil, men i sidste Fald bør formentlig Betingelsen for Straffen siges at være til Stede. Udvalget siger i sin Betænkning med Hensyn til Strafarten: „For de Voldstilstælde, som her høves for, vil Tvangsarbejde vistnok være den hensigtsmæssigste Straf, som den bestaaende Lovgivning og de nuværende Straffeindretninger tilstede“. Sagen er altsaa den, at man indrømmer, at Tvangsarbejde er den naturlige Straf for Voldshandlinger, men alligevel vil man tilføje den Betingelse, at den skal være en Gentagelsesstraf. Naar flere Personer rotte sig sammen om at prygle en Mand og gøre ham til Genstand for en højst raa Behandling, vil det altsaa være nødvendigt at undersøge for hver enkelt, om